

DAŇOVÝ ŘÁD

Jak dlouho může správce daně vyměřit daň, aneb kdy může daňový subjekt slavit?

Promlčení nebo prekluze?

Základní rozdíl mezi promlčením a prekluzí spočívá v tom, že promlčením právo nezaniká, prekluzí ano. Plnění z promlčeného práva lze však omezit námitkou dlužníka, který z důvodu promlčení nechce plnit. Dojde-li však v budoucnu k plnění ve prospěch věřitele, nepůjde u něj o bezdůvodné obohacení. Na rozdíl od promlčení uplynutím prekluzivní lhůty právo zaniká, a pokud bylo podle zaniklého práva plněno, je věřitel povinen vrátit takto vzniklé bezdůvodné obohacení.

Prekluze v daních

Prekluzí je možno ve smyslu soukromoprávní doktríny rozumět stav, kdy v důsledku plynutí času zaniká nějaké právo. V případě práva veřejného, respektive v případě orgánu veřejné moci, což je případ výběru daní, není zcela přesné hovořit o zániku práva, nýbrž o zániku pravomoci právo uplatnit. Z pohledu daňového řízení tedy platí, že po uplynutí lhůty pro stanovení daně zaniká pravomoc správce daně stanovit daň pro dané časové období, nejčastěji zdaňovací období. Nemožnost stanovit daň v sobě zahrnuje jak zánik pravomoci vyměřit daň, která dosud nebyla stanovena, tak nemožnost snížit či zvýšit již stanovené daně tak, jak byly dosud stanoveny. Poslední známá daň se tak okamžikem uplynutí lhůty pro stanovení daně stává nezaměnitelnou a definitivní částkou odpovídající daňové povinnosti daňového subjektu bez ohledu na to, že pozdější zjištění může ukázat jiný výsledek.

Smyslem lhůty pro stanovení daně a jejího prekluzivního charakteru je jednak zajištění právní jistoty, jak na straně daňových subjektů, tak na straně správce daně, a zároveň i vytvoření stimulů pro včasné vypořádání právních vztahů obou stran. Zároveň tato lhůta představuje určitou bariéru pro eventuální svévolné zásahy do právní sféry daňových subjektů, ke kterým by při její absenci mohlo docházet ze strany správce daně. Obě strany by měly mít objektivně daný a jednoznačně definovaný časový prostor, ve kterém si mohou vzájemně vypořádávat právní vztahy plynoucí z daňových povinností.

Daňový řád rozlišuje lhůty pro vyměření daní (v § 148) a lhůty pro placení daní (v § 160). Lhůta pro vyměření daně byla v zákoně o správě daní a poplatků i v daňovém řádě lhůtou prekluzivní, zatímco lhůta pro placení daní byla v zákoně o správě daní lhůtou promlčecí, kdežto v daňovém řádu (dále jen DR) je lhůtou prekluzivní. Otázkou, kterou v nedávné době řešil Nejvyšší správní soud je, zda lhůty, které začaly běžet podle zákona o správě daní a poplatku týkající se zaplacení daně jsou ve znění daňového řádu lhůtami promlčecími či lhůtami prekluzivními. Nejvyšší správní soud na základě judikátu Ústavního soudu podle zásady „in dubio mitius“ judikoval, že je nutné v tomto případě, kdy existuje pochybnost, který ze dvou možných výkladů je správný, postupovat podle výkladu ve prospěch poplatníka. Označil proto lhůtu, která započala běžet jako promlčecí a pokračuje jako lhůta prekluzivní, za lhůtu prekluzivní a řekl, že správce daně k ní musí přihlížet z úřední povinnosti.

Délka lhůty pro vyměření daně

Podle § 47 zákona o správě daní a poplatků byla lhůta tříletá. Začínala se však počítat až od konce zdaňovacího období, kdy vznikla povinnost podat daňové přiznání. V praxi se tato lhůta označovala symbolem „3+1“ neboť fakticky byla čtyřletá. Tento 18 let trvající výklad změnil v roce 2008 ústavní soud. Od roku 2008 platil výklad, že se

(Pokračování na stránce 2)

DAŇOVÝ KALENDAŘ

Duben

15.4.

Daň silniční: záloha za 1. čtvrtletí 2015

20.4.

Pojistné: splatnost zálohy na pojistné na důchodové pojištění a pojistné na nemocenské pojištění OSVČ za březen 2015 (splatnost od 1. do 20. dne)

Pojistné: podání hlášení k záloze na pojistné na důchodové spoření za březen 2015 a splatnost zálohy na důchodové spoření

Odvod z loterií a jiných podobných her: podání hlášení k odvodu z loterií a jiných obdobných her a zaplacení zálohy za 1.Q 2015

Daň z příjmů: měsíční odvod úhrnu sražených záloh na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti

24.4.

Spotřební daň: splatnost spotřební daně z lihu za únor 2015

DOTACE

V nových dotacích z EU čekají na žadatele miliardy

Rádi bychom vám v následujícím článku představili Operační program Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost (OP PIK), neboť by mohl být užitečný právě pro vaši firmu. Cílem OP PIK je dosažení konkurenceschopné a udržitelné ekonomiky založené na znalostech a inovacích. Zaměřuje se zejména na podporu činnosti zpracovatelských firem, informační a komunikační technologie a efektivnějšího nakládání s energiemi. Finanční prostředky z programů budou moci žadatelé využít na spolufinancování podnikatelských projektů. Podpora bude vyplacena formou dotací a dalších finančních nástrojů. O využití dotace mohou uvažovat subjekty sídlící na území České republiky s výjimkou hlavního města Prahy. Pokud se pražské subjekty rozhodnou realizovat investiční akci mimo hlavní město, vztahují se na ně stejná pravidla jako na ostatní subjekty.

V rámci tohoto programu si Vás dovoluujeme oslovit a připomenout, že se blíží začátek **zveřejňování výzev pro programovací období 2014 – 2020. Od dubna 2015** budou vydávány výzvy k následujícím programům podpory určené pro malé, střední ale i velké podniky s celkovou alokací přes 132 mld. Kč (4 905 mil. €). :

Prioritní osa č. 1 – „Rozvoj výzkumu a vývoje pro inovace“

- **Program Aplikace** – průmyslový a experimentálního vývoj
- **Program Inovace** – zavádění produktových a procesních inovací do výroby
- **Program Potenciál** – založení nebo rozvoj

(Pokračování na stránce 2)

(Pokračování ze stránky 1)

jedná o lhůtu tříletou. Na judikaturu ústavního soudu a navazující judikaturu NSS reagoval zákonodárce novým zněním §148 DŘ a novým způsobem počítání lhůty k vyměření daně. Podle daňového řádu zůstala lhůta tříletá, počítá se však ode dne, kdy má daňový subjekt povinnost podat řádné daňové tvrzení nebo ode dne, kdy se daň stala splatnou. To znamená, že v případě, kdy má poplatník povinnost podat daňové přiznání do 1. 4. 2014 trvá tato tříletá lhůta do 1. 4. 2017. Maximální délka promlčecí lhůty je stanovena na 10 let. Desetiletá lhůta je lhůtou konečnou a nelze ji již prodloužovat s výjimkou ustanovení zákona. Desetiletou promlčecí lhůtu je možné prodloužit jenom v případech pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu o další 2 roky anebo v případě tzv. účinné litosti ze strany daňového poplatníka z toho důvodu, aby ji tento mohl projevit. Otázkou je, zda prodloužení lhůty v případě daňových trestních činů nekonstruuje bezbřehou časovou možnost pro stanovení daně a zda je z tohoto důvodu ústavně konformní. Z textace zákona není ani jednoznačné, zda se prodloužení vztahuje pouze k jednání daňového subjektu nebo zda se jedná o jednání kohokoliv v souvislosti s pravomocně spáchaným daňovým trestným činem. Na obě otázky nám bezpochyby přinese odpověď budoucí judikatura.

Stavění lhůty a prodloužení lhůty pro stanovení daně

DŘ stanovuje, které úkony prodlužují tříletou prekluzivní lhůtu o jeden rok (např. pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení) a které úkony obnovují běh tříleté lhůty (např. zahájení daňové kontroly).

Zároveň zákon vyjmenovává, které úkony lhůtu stavějí (jedná se např. o soudní řízení). Novelou DŘ od 1. 1. 2015 patří mezi úkony, které staví lhůtu, zahájení stíhání ve věci daňového trestného činu.

Lhůta pro placení daní

Maximální lhůta pro placení daní je stanovena v DŘ shodně jako v zákoně o správě daní a poplatků na 6 let. Na rozdíl od zákona o správě daní a poplatků je tato lhůta prekluzivní, nikoliv promlčecí. Maximální lhůta pro placení daně je pak dvacetiletá.

Lhůta pro placení daně začíná běžet dnem splatnosti daně, popřípadě od náhradní lhůty, je-li taková náhradní lhůta stanovena. Stejně tak jako v případě vyměření daně zákon specifikuje úkony, které přerušují běh lhůty a při jejich učinění se lhůta počítá znovu ode dne, v němž byl takový úkon učiněn. K takovým úkonům patří např. zahájení exekučního řízení, zřízení zástavního práva, oznámení rozhodnutí o posečkání daně. Zákon dále stanovuje i situace, kdy je lhůta stavěná a neběží, jako je např. při vymáhání daňového nedoplatku soudem nebo exekutorem, přihlášení daňové pohledávky do insolvenčního řízení nebo v případě dožádání mezinárodní pomoci při vymáhání daňového nedoplatku. Maximální lhůta pro placení daně je 20-letá. V případě, že je nedoplatek zajištěn zástavním právem, prodlužuje se maximální prekluzivní lhůta na 30 let po datu zápisu takového zástavního práva do veřejného registru.

Závěr

Co říci závěrem? Stanovit jednoznačně k jakému datu je právo vyměřit daně nebo právo daň zaplatit promlčené v konkrétním případě není vůbec jednoduché. Je poměrně jednoznačné, k jakému datu začíná lhůta běžet.

Pozor je nutné si dát na úkony a situace, kdy je běh lhůty obnovován, prodlužován a stavěn. Zákonodárce vkládáním nových ustanovením stále rozšiřuje situace, kdy lhůta pro vyměření daně i pro její placení neběží, ať už to je mezinárodní dožádání nebo zahájení trestního stíhání. Je nutné sledovat také ty úkony správce daně, které vedou k obnovení tříletého běhu lhůty nebo k jejímu prodloužení o 12 měsíců.

Obecně tedy platí, že po 3 letech si může daňový poplatník oddechnout. Pokud si chce ale být úplně jistý, měl by si v průběhu těchto 3 let vést záznamy o skutečnostech, které běh lhůty prodlužují, obnovují nebo staví. Tyto úkony jsou taxativně uvedeny v §148 a §160 daňového řádu.

Ing. Ivan Fučík
ivan@fucik.cz

ELEKTRONIZACE STÁTNÍ SPRÁVY

Režim jednoho správního místa, neboli „Mini One Stop Shop“

Změny při stanovení místa plnění

Již 12. února 2008 byla schválena Směrnice Rady EU č. 2008/8, která upravila pravidla pro stanovení místa plnění u služeb. Účinnost této Směrnice byla rozdělena do několika etap. Až 1. ledna 2015, tj. skoro 7 let po schválení, vstoupila v platnost část týkající se místa plnění u telekomunikačních služeb, služeb rozhlasového a televizního vysílání a elektronicky poskytovaných služeb. Pro účely tohoto článku převezmeme terminologii zavedenou zákonem o DPH a tyto druhy služeb budeme dále nazývat jako „vybrané služby“.

Místo plnění se při poskytnutí vybraných služeb osobě

(Pokračování na stránce 3)

Newsletter Daně Probyznys.iHNed.cz vydává Economia, a.s.,
ve spolupráci s auditorskou a poradenskou firmou

1995 - 2015
20
LET S VÁMI

www.fucik.cz

„Informace obsažené v této publikaci mají obecnou povahu. Nedoporučujeme podnikat na základě těchto informací jakékoliv konkrétní kroky bez dodatečné odborné konzultace.“

Společnost Fučík & partneři, s.r.o., a její zaměstnanci a spolupracovníci neposkytují žádné záruky (výslovné ani učiněné mlčky) týkající se úplnosti a přesnosti informací obsažených v této publikaci. Společnost Fučík & partneři, s.r.o., její zaměstnanci a její spolupracovníci neodpovídají za jakékoliv následky způsobené případným jednáním, zdržením se jednání, spoléháním se na informace obsažené v této publikaci či jakýmkoliv rozhodnutím učiněným na základě informací v této publikaci.

Jakékoliv Vaše kroky učiněné na základě této publikace doporučujeme vždy odborně konzultovat. **V případě Vašeho zájmu Vám rádi odbornou konzultaci nabídneme.**“

(Pokračování ze stránky 1)

center průmyslového výzkumu a vývoje

Prioritní osa č. 2 – „Rozvoj podnikání a konkurenceschopnosti malých a středních podniků“

- **Program Nemovitosti** – regenerace tzv. „brownfields“
- **Program Technologie** – hmotný a nehmotný majetek do různých odvětví průmyslu

Prioritní osa č. 3 – „Účinné nakládání energií, rozvoj energetické infrastruktury a obnovitelných zdrojů energie, podpora zavádění nových technologií v oblasti nakládání energií a druhotných surovin“

- **Program Nízkouhlíkové technologie** – inovativní technologie, akumulace energie atd.
- **Program Obnovitelné zdroje energie** – malé vodní elektrárny, kogenerace, BPS stanice
- **Program Smart Grids I. (Distribuční sítě)** – automatizované dálkově ovládané prvky
- **Program Úspory energie** – rozvody elektřiny, plynu a tepla; LED; instalace OZE
- **Program Úspory energie v SZT** – soustavy zásobování teplem

Prioritní osa č. 4 – „Rozvoj vysokorychlostních přístupových sítí k internetu a informačních a komunikačních technologií“

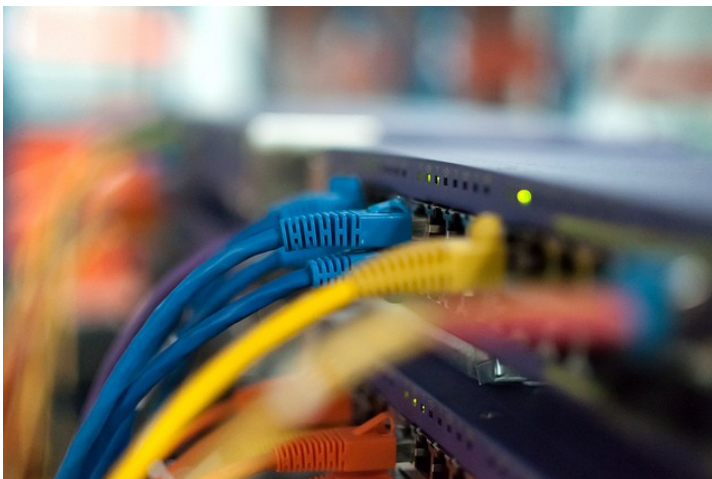
- **Program ICT a sdílené služby** – ICT řešení, centra sdílených služeb a datová centra
 - **Program Vysokorychlostní internet** – infrastruktura pro vysokorychlostní internet
- V případě, že vás výše uvedené téma zaujalo, pro bližší informace ohledně konkrétních podmínek programů můžete kontaktovat:

Ing. Kateřinu Sirotkovou, MBA
sirotkova@brainlogistics.cz,
tel.: 733 515 982

(Pokračování ze stránky 2)

nepovinné k dani (např. občan, nezisková organizace, která nevykonává ekonomickou činnost, apod.), stanoví, dle nových pravidel, v místě příjemce služby. „Místo příjemce služby“ je pojem, který není vymezen zákonem o DPH a pro jeho pochopení musíme nahlédnout do Směrnice Rady č. 2006/112 a do Nařízení Rady č. 2011/282. Obecně se jím rozumí místo, kde je příjemce služby usazen nebo má bydliště nebo místo, kde se obvykle zdržuje. „Místo příjemce služby“ však lze stanovit rovněž za použití tzv. domněnek. Nicméně jedná se o rozsáhlé téma, které by si zasloužilo samostatný článek. Ve zkratce lze shrnout, že domněnky se použijí například v případě poskytování vybraných služeb v místě telefonní budky, přístupového bodu Wi-Fi, internetové kavárny, apod. Je-li fyzická přítomnost příjemce služby na tomto místě nezbytná k poskytnutí služby, má se za to, že je příjemce usazen právě v místě telefonní budky, přístupového bodu k Wi-Fi a tak dále.

Místo plnění se při poskytování vybraných služeb stanovilo v místě sídla nebo místě pobytu osoby nepovinné k dani i před 1. lednem 2015. Toto pravidlo se však použilo, pouze pokud poskytovatelem byla zahraniční osoba povinná k dani (tj. osoba usazená mimo EU). Od 1. ledna 2015 tak došlo k rozšíření tohoto režimu i na poskytování vybraných služeb osobami

povinnými k dani usazenými v EU. Bude-li teda tuzemský plátc DPH poskytovat vybranou službu občanovi Francie, bude místo plnění stanoveno ve Francii, kde bude tuzemský plátc rovněž povinen odvést DPH a pro tento účel se bude muset ve Francii registrovat k DPH nebo využít možnosti registrovat se k tzv. zvláštnímu režimu jednoho správního místa (dále jen „Mini One Stop Shop“).

Zavedení Mini One Stop Shop

Právě za účelem omezení administrativní náročnosti spojené s registrací v jiných členských státech EU, byl do zákona o DPH zakomponován dobrovolný „Režim jednoho správního místa“, neboli Mini One Stop Shop. I když název tohoto režimu může indikovat, že se jedná o naprostou novinku, skutečnost je taková, že podobný režim se v zákoně o DPH již nacházel a to v ustanovení § 88 a známého jako „Zvláštní režim pro poskytnutí elektronicky poskytovaných služeb“ (uplatňoval se pouze ve vztahu k poskytovatelům ze zahraničí). Při využití tohoto režimu bude poskytovateli plnění umožněno, aby z plnění poskytnutých do zahraničí uhradil lokálnímu správci daně DPH a vyhnul se tak povinnosti registrovat se k DPH ve všech jednotlivých členských státech, kam byla vybraná služba poskytnuta.

Režim jednoho správního místa má dvě formy a to (i) režim EU, který se uplatní pro osoby povinné k dani z EU a (ii) režim mimo EU, který se uplatní pro osoby povinné k dani ze třetích zemí. Druhá zmiňovaná forma je v podstatě obdobou „Zvláštního režimu pro poskytnutí elektronicky poskytovaných služeb“, který byl součástí zákona již delší dobu, a proto se dále zaměříme na „režim EU“, který bude pro tuzemské subjekty jistě více zajímavý.

Režim EU v tuzemsku

Režim EU je v tuzemsku určený pro plátce nebo identifikované osoby, které zde mají sídlo nebo provozovnu (nemají-li sídlo v jiném státě EU) a které nepoužívají režim jednoho správního místa v jiném členském státě EU.

Příhlášku k registraci do režimu lze podat pouze elektronicky a to ve formě datové zprávy. Příhláška musí být podaná v kalendářním čtvrtletí bezprostředně předcházejícím kalendářnímu čtvrtletí, od něhož plátc nebo identifikovaná osoba hodlá zvláštní režim jednoho správního místa používat. Příhlášku k registraci však lze podat i po poskytnutí vybrané služby a to do 10 dnů po skončení kalendářního měsíce, ve kterém byla služba poskytnuta. V tomto případě je registrace účinná dnem poskytnutí vybrané služby. Stát, ve kterém se plátc nebo identifikovaná osoba registruje k tomuto režimu, se nazývá „stát identifikace“ a plátc nebo osoba identifikovaná k dani se označuje jako „uživatel“. Správcem daně pro režim jednoho správního místa je Finanční úřad pro Jihomoravský kraj. Je-li daňový subjekt místně příslušný Specializovanému finančnímu úřadu, uplatní se zde, stejně jako u daně z nemovitosti, výjimka a uživatel bude plnit své povinnosti vyplývající z režimu u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj.

Jak je v daňovém řízení zvykem, uživatel se může nechat zastoupit při plnění povinností v rámci režimu jednoho správního místa. Avšak zde, na rozdíl od ostatních řízení, platí výjimka, že zastoupení se může vztahovat pouze ke všem úkonům v rámci

(Pokračování na stránce 4)

MEZINÁRODNÍ ZDANĚNÍ

Daňové změny na Slovensku: Zmařené investice a jejich zahrnování do základu daně od 1. 1. 2015

Zmařenou investicí se rozumí investice, která je zastavena a nebude se v ní v následujících obdobích pokračovat. Ve chvíli, kdy společnost rozhodne o tom, že investice nebude dokončena, je nutno danou investici odepsat do nákladů. Otázka daňové uznatelnosti nákladů na pořízení zmařené investice nebyla jednoznačně řešitelná. Od 1. 1. 2015 tuto skutečnost na Slovensku upravuje zákon č. 595/2004 Sb., o dani z příjmů, § 17 odst. 3 písm. g). V následujícím textu je uveden konkrétní postup řešení.

Podnikatel se rozhodl postavit výrobní halu. Nechal si vypracovat projekty, které vstupovaly do pořizovací ceny budovy. Po provedení určitých kalkulací, přezkumů a zhodnocení situace na trhu se však rozhodl, že realizaci výstavby zanechá. Příklad z praxe, kdy v momentě upuštění od realizace projektu vznikla podnikateli tzv. zmařená investice a účetní otázka, jak zúčtovat náklady z účetního a daňového hlediska.

Zatímco postupy účtování tuto situaci řešily poměrně jednoznačně, zákon o dani z příjmů neobsahoval ustanovení, které by hovořilo o tom, zda je účtování nákladů na zmařenou investici daňovým výdajem nebo ne, což způsobovalo různé názory odborné veřejnosti na danou problematiku.

Od 1. 1. 2015 vstupuje v platnost ustanovení zákona o dani z příjmů, zachycené v § 17 odst. 3 písm. g), které hovoří o tom, že částka související s pořízením hmotného a nehmotného majetku, při kterém došlo ke zrušení a trvalému upuštění od prací se nezahrnuje do základu daně najednou, ale postupně během 36 měsíců, počínaje měsícem, ve kterém poplatník o této skutečnosti účtoval nebo ji evidoval podle § 6 odst. 11 zákona o dani z příjmů.

V praxi to bude vypadat následovně: náklady na zmařenou investici se přeúčtují na účet "ostatních provozních nákladů" jednorázově tak, jak je to zachyceno v postupech účtování. V daňovém přiznání se však nejprve celá hodnota zmařené investice přičte k základu daně, protože ji nelze uznat za daňový výdaj jednorázově. Následně je však možné náklad daňově uplatňovat postupně, během 36 měsíců. Půjde o tzv. „mimoúčetní úpravu“ provedenou pouze v daňovém přiznání a je třeba na toto zvýhodnění pamatovat i v dalších letech při sestavování přiznání.

Na závěr je třeba poznamenat, že pokud by šlo o zmařenou investici v důsledku škody (stavba by například shořela), z účetního i daňového hlediska půjde o odlišný postup a

(Pokračování na stránce 4)

(Pokračování ze stránky 3)

režimu. Nelze tedy udělit plnou moc pouze na dílčí úkony, jako je registrace nebo podávání daňových přiznání.

Mimo evidence, kterou je daňový subjekt obecně povinen vést pro účely DPH (§ 100 zákona o DPH), je v režimu jednoho správního místa povinen vést zvláštní evidenci pro všechny plnění uskutečněné v rámci tohoto režimu. Náležitosti, které musí tato evidence obsahovat, stanovuje Nařízení Rady č. 2008/282 a blíže jich popsala rovněž česká daňová správa na svém webu. Jedná se například o uvádění typu vybraného plnění, použité sazby daně, informace použité ke stanovení místa plnění, apod. Na žádost tuzemského nebo zahraničního správce daně, musí být tato evidence poskytnuta elektronicky, takže se předpokládá její vyhotovení rovněž v anglickém jazyce.

Zdaňovacím obdobím pro všechny uživatele režimu je kalendářní čtvrtletí. Daňové přiznání se podává do 20. dne po skončení zdaňovacího období a to pouze v elektronické formě. Na rozdíl od počítání času u lhůt pro jiné daňové řízení zde platí, že případně-li poslední den lhůty na víkend nebo svátek, tak se lhůta neprodlužuje do následujícího pracovního dne, tj. lhůta je pevně stanovená na 20-tý den. Daňové přiznání se podává i v případech, kdy nevznikla daňová povinnost. Případné opravy základu daně a výše daně se provádějí pomocí dodatečného daňového přiznání.

Jelikož prostřednictvím tohoto režimu plní uživatel své povinnosti vůči jiným členským státům, musí při výpočtu daňové povinnosti použít sazby DPH platné v jiných členských státech. Seznam těchto sazeb je zveřejněn na portálu české finanční správy, nicméně i zde platí známé přísloví „I mistr tesař se někdy utne“ a proto si dovoluujeme upozornit, že seznam sazeb může zahrnovat chyby.

Konečná daň se vypočte v eurech a to použitím kurzu Evropské centrální banky platného pro poslední den zdaňovacího období nebo pro nejbližší následující den, pokud pro poslední den není kurz zveřejněn. V zásadě to znamená, že iniciativní uživatel nebude moci podat daňové přiznání v předstihu před skončením zdaňovacího období, i když bude vědět, že žádné plnění již v režimu neuskuteční, jelikož ještě nebude vědět kurz pro přepočtení daně. Daň se platí na určený účet Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj.

Za zmínku stojí rovněž otázka uplatnění nároku na odpočet daně. Je totiž běžné, že uživatel může v souvislosti s poskytováním vybraných služeb pořídít vstupy v zahraničí. Režim jednoho správního místa je však určen výhradně pro přiznání daně. Nárok na odpočet DPH přes něj není možné uplatňovat, proto bude muset uživatel zvolit tradiční přístup a DPH zaplacené v zahraničí si nárokovat prostřednictvím žádosti o vrácení daně.

Registraci k režimu lze zrušit jak na vlastní žádost, tak z moci úřední. Správce daně však může zrušit registraci z úřední moci, pouze pokud uživatel neuskuteční plnění v režimu po dobu delší než 8 kalendářních období, nadále nesplňuje podmínky pro použití režimu nebo závažným způsobem poruší své povinnosti. Dovolujeme si upozornit, že jednou z těchto povinností je oznamovací povinnost, kdy uživatel musí veškeré změny hlásit správci daně a to do 10-ti dnů po kalendářním měsíci, ve kterém nastaly.

Ve výše uvedeném textu jsme se zabývali Českou republikou v pozici státu identifikace, nyní se ještě v krátkosti zaměříme na Českou republiku v pozici „státu spotřeby“, tj. státu, kde je místo plnění vybrané služby a kde vznikla povinnost přiznat daň.

Analogicky k výše uvedenému, se plátcí DPH z jiných států EU mohou rozhodnout, jestli se v České republice registrují k DPH a přiznají daň, nebo se zaregistrují ve svém státě (tj. státě kde se nachází jejich sídlo nebo provozovna, pokud sídlo není v EU) do režimu jednoho správního místa. Při využití druhé varianty se na ně v České republice nahlíží jako na daňové subjekty a své povinnosti v České republice plní prostřednictvím lokálního správce daně ve svém státě. Nicméně na rozdíl od tuzemských daňových subjektů se na ně například nevztahuje tuzemská sankce za nepodání daňového přiznání. Důvod je prostý a to ten, že tato sankce by je měla postihnout ve státě identifikace, ve kterém jsou povinny toto přiznání podávat.

V případě, že Vás tenhle článek zaujal a rádi byste se o režimu jednoho správního místa dozvěděli více, neváhejte se na nás obrátit.

Ing. Michal Scholtz
michal.scholtz@fucik.cz

(Pokračování ze stránky 3)

uplatnění jiných pravidel.

V případě vašeho zájmu o podrobnější informace v této oblasti či řešení konkrétního případu jsme vám k dispozici ke konzultacím.

Ingrid Cicáková
ingrid.cikakova@fucik.cz

DPH

Informace GFR k rozšíření režimu přenesení daňové povinnosti

V rámci režimu přenesení daňové povinnosti při dodání vybraného druhu zboží nebo poskytnutí vybrané služby mezi dvěma plátcí DPH v tuzemsku, daň z přidané hodnoty nepřiznává dodavatel, který plnění poskytl, ale tato povinnost přechází na příjemce tohoto plnění. Jinými slovy, při aplikaci režimu přenesení daňové povinnosti hradí státu daň z přidané hodnoty namísto dodavatele přímo odběratel. Odběratel si následně může, při splnění zákonných podmínek, tuto daň z přidané hodnoty nárokovat.

V rámci novely zákona o DPH v roce 2015 došlo k rozšíření tohoto režimu přenesení daňové povinnosti. Novela zákona o DPH stanovuje, že nově budou podléhat režimu přenesení daňové povinnosti vybrané druhy zboží nebo poskytnutí vybraných služeb, které vláda stanoví v Nařízení.

Generální finanční ředitelství (GFR) nedávno vydalo informaci k aplikaci přenesení daňové povinnosti na vybraná plnění v letech 2015 a 2016 v návaznosti na Nařízení vlády o stanovení dodání zboží nebo poskytnutí služby pro použití režimu přenesení daňové povinnosti, které vyšlo na konci kalendářního roku 2014, a které nabývá účinnosti pro většinu komodit od 1. dubna 2015.

Informace se zabývá především vymezením nových plnění pro aplikaci režimu přenesení daňové povinnosti, možnosti řešení sporných případů zařazení plnění, zálohovými platbami před zavedením režimu přenesení daňové povinnosti a opravami základu daně.

Pokud budete mít zájem, rádi Vám poskytneme naše daňové poradenství v souvislosti s rozšířením režimu přenesení daňové povinnosti.

Ing. Martin Valášek
martin.valasek@fucik.cz